Gebaseerd op de avonturen van boswachter Tim Hogenbosch
TIM
DE KLEINE BOSWACHTER
Jan Paul Schutten
met illustraties van Emanuel Wiemans
VOLT

De zon is nog maar net op en Tim rijdt al door het bos in zijn Turbotrapper. Dit zijn de mooiste momenten van de dag. Het is nog rustig en je komt alleen maar dieren tegen. Bovendien is de ochtend altijd lekker fris. Het ruikt al een beetje naar herfst. Tim stopt zijn skelter en kijkt om zich heen. Misschien is er wel een vos of een hert te zien. Hij is zo stil mogelijk, want als je veel geluid maakt verjaag je de dieren. Nu moet hij geduld hebben. Heel veel geduld.

Tim verschuilt zich achter een hek en kijkt door zijn verrekijker. Het lijkt alsof de grond ademt. Op een koude dag komt je adem in kleine wolkjes uit je mond, maar nu komen er wolkjes uit de aarde. In de verte lopen twee hazen achter elkaar aan. En in de lucht maakt een troep ganzen luid gakkend de letter V in de lucht. Als de ganzen weer weg zijn is het bijna stil in het bos. In de verte klinkt alleen een vogel. Dat moet een kauw zijn. Kauwen maken een grappig geluid. Ze klinken een beetje als de piepende balletjes die je in de dierenwinkel voor je hond kunt kopen. Maar dit kauwtje maakt helemaal geen grappig geluid. Het klinkt alsof het in paniek is. Tim rijdt er met zijn skelter opaf. Wanneer hij in de buurt is kijkt hij met zijn verrekijker wat er aan de hand is. Het vogeltje is in nood. Het ligt op de grond en kan niet meer vliegen. Tim loopt voorzichtig naar het diertje toe.

‘Hé vogeltje,’ fluistert Tim. ‘Niet bang zijn. Ik kom je helpen.’

Het kauwtje probeert te vluchten, maar het kan niet goed weg komen. Het ziet er slecht uit en heeft zo te zien al een tijdje niet gegeten. Tim loopt naar een struik waar nog wat bramen aan

zitten. Hij plukt ze en legt ze bij de kauw neer. Die eet er meteen gretig van. Gauw plukt Tim weer wat nieuwe bramen. Intussen kijkt hij wat er met de vogel aan de hand is. Het is duidelijk dat hij iets moet doen. Het dier kan hier niet zo in het bos blijven. Heel voorzichtig pakt Tim de vogel op en legt hem achter in de skelter. Dan rijdt hij met het diertje naar huis.

'Dat is niet best,' zegt papa als hij de vogel ziet. 'We moeten met hem naar een dierenarts.'

Tim stopt de vogel in een doos met een handdoek erin en samen rijden ze naar de dierenspoedkliniek. Hij is nog nooit bij een dierenarts geweest. Het lijkt net op een ziekenhuis voor mensen. Alleen zitten er nu allemaal jammerende honden in de wachtkamer. En een eindje verderop zitten weer zielig mauwende katten in een mandje. Tim en zijn vader mogen snel mee met de dierenarts naar de behandelkamer. Alles is er wit. De muren, het plafond, de meubels en zelfs de kleren van de dierenarts. Tim kijkt naar haar sokken. Die zijn blauw.

'Laat mij de vogel maar eens bekijken,' zegt de dierenarts. Ze pakt het kauwtje op en bekijkt het van alle kanten. Daarna trekt ze heel zachtjes aan zijn vleugels, maar dat vindt hij niet fijn.

‘Ik zie het al,’ zegt de dierenarts. ‘Een gebroken vleugel. Misschien is hij ergens tegenaan gevlogen of heeft een kat hem aangevallen.’

‘Kan het nog goed komen?’ vraagt Tim.

‘Dat hangt ervan af,’ legt de dierenarts uit. ‘Deze kauw kan in elk geval niet terug naar het bos, want daar overleeft hij niet als hij niet kan vliegen. Een gebroken vleugel is heel ernstig, maar deze kan misschien nog genezen.’

‘Wat moeten we dan doen?’ vraagt Tim.

‘Als je wilt dat de vogel een kans krijgt, dan moet ik de vleugel spalken. Vogels hebben heel dunne holle botjes. Het zijn net rietjes. Dus dit gebroken bot moet ik precies op de goede manier terugzetten. Daarna zet ik de vleugel vast, zodat het bot niet los kan schieten. Over zes weken moet het dan weer genezen zijn. Tot die tijd moet iemand voor hem zorgen. Die moet hem eten geven en zorgen dat hij langzaam kan herstellen.’

‘Dat doe ik wel!’ roept Tim.

‘Kun je dat?’ vraagt papa. ‘Je moet dan elke dag goed voor hem zorgen.’

‘Natuurlijk kan ik dat,’ zegt Tim.

‘Vogels worden niet zindelijk,’ zegt papa. ‘Dus hij gaat het hele huis onder poepen. Ruim jij dat dan elke keer op?’

‘Beloofd. Erewoord,’ zegt Tim.

‘Oké,’ zegt papa. ‘Dan gaat hij mee naar huis.’

De dierenarts behandelt de kauw en daarna mag hij mee naar huis.

‘Dit wordt nu een paar weken jouw vogel,’ zegt papa. ‘Dan moet je hem eigenlijk ook een naam geven.’

‘Ja,’ zegt Tim. ‘Dat is een goed idee.’ Hij denkt na. Welke naam zou hij hem geven? Ko de Kauw? Kobus Kauw? Karel? Of iets heel anders?

‘Weet jij een goede naam, papa?’

‘Nou,’ zegt papa. ‘Vroeger had ik een boek over een kauw. Het heette: *Hans de torenkraai*. Kauwtjes heten ook wel torenkraaien. Wat vind je van de naam Hans?’

‘Hans-je dan,’ zegt Tim. ‘Want deze kauw is nog jong.’

‘Prima,’ zegt papa. ‘Dan noemen we hem Hansje.’

Tim zorgt goed voor Hansje. Hij geeft hem elke dag lekker te eten. In het begin is Hansje nog bang voor Tim, maar dat wordt steeds minder. Na twee dagen durft hij uit de hand van Tim te eten. Na een week eet hij het voer van Tims vinger. Weer wat later durft hij zelfs op Tims schouder te springen. Hansje gaat Tim ook overal achterna. Als Tim televisie kijkt, kijkt Hansje mee op zijn schouder. Als Tim naar de keuken gaat, hopt Hansje hem achterna. Als Tim van school komt, staat Hansje hem in de tuin op te wachten. En als Tim gaat slapen, slaapt Hansje op de rand van zijn bed. De twee worden dikke vrienden. Het lijkt soms wel alsof Hansje lacht. Tim weet zeker dat Hansje dan ook echt lacht, want het is altijd op grappige momenten. Maar Tim maakt zich wel zorgen. Wat nu als de vleugel niet goed geneest?

De dag dat Hansje naar de dierenarts moet om de spalk weg te halen komt steeds dichterbij. Tim zit op de bank en kijkt naar Hansje die iets verderop op de rugleuning zit. Wat is een vogel die niet kan vliegen, denkt Tim. Als een kikker die niet kan springen. Of een eend die niet kan zwemmen. Een aap die niet kan slingeren. Heeft hij dan nog wel een leuk leven? Tim zucht. Hansje kijkt naar

hem. Dan hopt de vogel naar Tim toe, springt op zijn hoofd, poept erop en gaat weer verderop zitten. Tim komt niet meer bij van het lachen en Hansje lacht mee.

'Goed, goed,' zegt Tim lachend. 'Je hebt gelijk, Hansje. Misschien kun je niet meer vliegen, maar dan kun je nog altijd eten, spelen, lachen en... op hoofden poepen.'